

Transskription af:
Sexhundredetallet
S1E4 Kærlighedskontrakten

Værter: Louise Lindblad, journalist, og Mette Byriel-Thygesen, museumsinspektør på Nationalmuseet.

Medvirkende: Sarah Wigh-Fritzen og Romeo Svendsen

Louise Lindblad: Romeo. Hvad blev du forelsket i ved Sara?

Romeo Svendsen: Hvis vi tænker sådan rent udseendesmæssigt, så er jeg faldet pladask for de der kæmpestore grønne øjne, hvad hedder det, men jeg blev hurtigt forelsket i hendes fantasi. Ja, det ved jeg ikke. Mit hjerte for hele bogen. Det er, når jeg sidder og tænker på det, så er det.

Louise Lindblad: Hvor mange år var det igen, I har været sammen nu?

Romeo Svendsen: Vi har været sammen i to år.

Louise Lindblad: I to år. På de to år. Hvor mange forelskelser har der været udover den I har til hinanden?

Sarah Wigh-Fritzen: Jeg har haft fire crushes udover Romeo. Vi blev jo set på som sådan nogle vildt grådige sex-bæster, der bare skal tage til os. Og inderst inde, så er vi bare nogle vildt søde poly-folk, der bare elsker at nusse med en masse mennesker og bare give noget kærlighed.

Louise Lindblad: Det her er historien om Romeo og Sara. To unge elskende og den slags kærlighed, der ligger udenfor det klassiske parforholds stramme rammer. Du lytter til Sexhundredetallet. Lige siden jeg lærte, hvad det vil sige at være et seksuelt væsen, har en lille stemme fulgt mig. Den er her stadig. Også lige nu. Opmærksomhedskrævende. Jeg kalder den skammen. Du er billig. Tag mere tøj på. Du ligner en luder. Jeg har altid været god til at ignorere den tale henover den. Men nu vil jeg prøve at forstå den. Gennem ti afsnit undersøger jeg min

generations forhold til sex og skam, og sammen med kulturhistoriker Mette Byriel Thygesen dykker jeg ned i seksualitetens kulturhistorie for at forstå, hvad der har formet os. Mit navn er Louise Lindblad, og det her er historien om dit og mit begær. Afsnit 4. 'Kærlighedskontrakten'. Mette og jeg mødes som altid på Nationalmuseet i København.

Mette Byriel-Thygesen: Jeg hedder Mette Byriel-Thygesen og er museumsinspektør på Nationalmuseet, og jeg har specialiseret mig i historiske perspektiver på køn, krop og seksualitet. Det er her, vi gemmer alle the good stuff.

Louise Lindblad: Ja, og hvad er det, vi sidder med her?

Mette Byriel-Thygesen: Her sidder vi med en pakke p-piller faktisk tilbage fra 1960'erne. P-pillen blev frigivet i Danmark i 1966.

Louise Lindblad: Så det er en af de første.

Mette Byriel-Thygesen: En af de første pakker.

Louise Lindblad: Udgaver, der kommer til Danmark, og hvis vi prøver den ligner jo ret meget i hvert fald de pakker, jeg også selv får. Den er bare en en del større end min er.

Mette Byriel-Thygesen: De er blevet lidt mere handy nu, kan man sige, nu.

Louise Lindblad: Måske dobbelt så stor som min egen, og p-pillerne er også større faktisk. Men ellers så ligner den jo ret meget de p-piller vi kender i dag. Og det er jo en lille bitte pille, der er kommet til Danmark i 1966, men som fik enorm stor betydning for kvinder. Ganske kort, bare lige for at indlede det her emne, hvordan gjorde den det?

Mette Byriel-Thygesen: Jamen, det gjorde den jo, fordi det faktisk er første gang, man ser på denne måde prævention og effektiv prævention rettet direkte mod kvinder, at nu var det faktisk muligt for kvinden selv at planlægge, om hun ville have et barn eller ej. Hvor det her med meget prævention, der har været tidligere skabte ubehag og kondomer, der sprang, og ting, der gik galt. Så var det ligesom på den måde en revolution, at man ser prævention til kvinder.

Louise Lindblad: Og det gjorde det vel sådan helt grundlæggende gjorde det vel muligt for kvinder at leve friere på en eller anden måde. Kan man ikke godt sige det.

Mette Byriel-Thygesen: Den gjorde jo. Altså den beskytter ikke mod kønssygdomme, men på rigtig mange måder gjorde den jo sex ufarligt i den forstand, at man ikke længere behøvede at frygte for uønskede graviditeter, der har virkelig præget vores syn på sex op gennem 1900-tallet, fordi det at stå i en situation, hvor du bliver gravid uden for ægteskabet eller med et uønsket barn, at det kunne få betydning for resten af dit liv.

Louise Lindblad: Ja, og grunden til vi taler om det her, og vi sidder med den her gamle p-pille pakke. Det er jo fordi at det her afsnit skal handle om om måden vi tænker kærlighed på i dag. Vi skal senere ud og tale med et polyamorøst par. Et ungt par. Og vi kan sige, at det monogame parforhold, heteroseksuelle parforhold, det er jo stadig normen i dag. Det er flertallet, der lever på den måde. Men jeg fornemmer, at der rundt omkring dukker nye familieformer op. Det behøver ikke kun at være åbne forhold. Det kan også være regnbuefamilier eller alle mulige forskellige måder, man indretter sin familie på. Og det synes jeg er interessant. Især med henblik på, at min generation jo er vokset op i total skilsmisseboom. Halvdelen af os har forældre, der er skilte. Så måske er det på tide, at vi gentænker måden, vi indretter vores kærlighedsliv på.

Mette Byriel-Thygesen: Ja, og jeg tror også i virkeligheden i dag, at vi måske igen er det noget, man taler højt om. Jeg tror da også, at alle har en formodning om, at der måske er flere, der lever i aftaler eller åbne forhold eller stiltiende utroskab. Eller jeg tror i virkeligheden også, at folk lever altså mere forskelligt, end vi egentlig lige går og forestiller os. Ja.

Louise Lindblad: Og jeg synes, det er interessant, at vi skal tale om det her, selvom det stadig udgør en lille en lille del af befolkningen, fordi jeg tror, jeg tror, jeg har godt af at få nuanceret, hvordan et parforhold klassisk parforhold ser ud, og for at få nuanceret, hvordan man kan gøre tingene. Fordi jeg har sgu også bare sådan helt automatpilot indbygget. Altså jeg har aldrig nogensinde overvejet andre muligheder, end at jeg skulle finde en mand at få børn med ham og blive gift med ham og så leve med ham og kun ham. Jeg tænker, det er som om der har været en drejebog, som jeg ikke har læst, men som jeg på en eller anden måde kendte til på forhånd for hvordan et forhold ser ud.

Mette Byriel-Thygesen: Og måske kan vi også forestille os netop med det her skilsmisseboom, du snakker om, at der vil komme generationer, der måske også har et lidt mere nøgternt blik på på kærlighed, altså måske også i virkeligheden vil være noget mere realistiske end end de tidligere generationer måske også har været, ikke?

Louise Lindblad: Ja.

Mette Byriel-Thygesen: Spændende.

Louise Lindblad: Skal vi gå deropad? Jeg gør det jo. Vi er taget til den ydre del af Nørrebro i København. Her bor Romeo og Sarah.

Mette Byriel-Thygesen: Så du det der program på Dr, det der 'Ku godt, må godt'.

Louise Lindblad: Ja, eller det har jeg godt set. Og det er jo egentlig faktisk. Det er jo et åbent forhold. Og det er det, jeg synes, man har hørt mest om. Men det her som de polyamori. Det er at være åben overfor at elske andre. Det synes jeg er sådan lidt nyt, og de har sagt ja til at fortælle os, hvordan en nutidig kærlighedshistorie også kan lyde. Jeg tror måske, vi skal op med elevatoren her.

Mette Byriel-Thygesen: Og måske i virkeligheden endnu mere modig, ik?

Louise Lindblad: Jo, det tænker jeg. Ja, for der er virkelig nogle nogle andre følelser i spil, som jeg glæder mig til at høre om, hvordan man navigerer i i jalousi, når det også er kærlighedsrelationer man har til andre. Ja.

Sarah Wigh-Fritzen: Hej.

Louise Lindblad: Hej Sara. Hej.

Mette Byriel-Thygesen: Det er sådan her. Hej jeg hedder Mette.

Louise Lindblad: Hej! Louise.

Sarah Wigh-Fritzen: Hej og velkommen.

Louise Lindblad: Tusind tak. Vi er jo alle sammen vokset op med en eventyrfortælling om en mand og en kvinde, der lever lykkeligt til sine dages ende. Ikke om to eller tre eller fire, der lever lykkeligt til sine dages ende. Hvordan fandt de ud af, at fortællingen også godt kunne se anderledes ud?

Romeo Svendsen: For mig at se er fortællingen stadig sandfærdig, fordi jeg har set lidt som Sarah, hun skal være den partner, som jeg en eller anden dag gerne vil giftes med - det behøver hun ikke at vide. Men du ved, der er jeg et sted. Jeg vil gerne blive gammel med Sarah og sådan nogle ting, men jeg føler ikke, at den her lykkeligt til sine dages ende, skal du ved, skal begrænse hendes mulighed for at blive lykkelig med andre mennesker også, altså. Fordi en kærlighed, den begrænser ikke en anden kærlighed. Jeg tror, jeg taler for os begge to, når jeg siger, at polyamori for os, det handler om frihed, handler om ikke at begrænse hinanden og om ikke at tage patent på et andet menneskes krop, ikke? Altså hvis man prøver at oversætte kærligheden til al jamen altså, hvis jeg elsker en person rigtig, rigtig højt, så ønsker jeg, at den person føler sig elsket og også af andre end mig, fordi det er egoistisk at sige, at det kun er mig, der elsker personen, hvis hvis hun kan modtage

så meget kærlighed i sit liv, som hun kan få, så er det da bare endnu bedre, fordi så bliver hun endnu lykkeligere og det gør mig glad.

Mette Byriel-Thygesen: Hvordan er kontrakten så? Fortæller man hinanden alt eller hvad? Altså sådan rent praktisk, altså hvordan? Hvordan foregår det?

Louise Lindblad: Altså hvis Romeo ser en fast.. Så har jeg sagt, at det kunne jeg godt tænke mig at vide. Hvis det er sjov og ballade en gang et eller andet, det behøver jeg ikke at vide, men jeg kunne godt tænke mig at vide, er der en fast... Er der en fast elskerinde eller følelsesmæssig relation, så vil jeg meget gerne vide navnet, bare, fordi så har jeg noget andet at gribe fat i i Julie. Men det der med ikke at vide navne og sådan noget. Det har jeg det lidt svært med. Min min daværende polykæreste og jeg, og vi kunne være i samme lokale og kysse med to forskellige på samme tid. Så det er jo superforskelligt hvordan man gør det. Og det er der ingen af os, der har lyst til i det her forhold. Så det er også forskelligt, altså igen hvem man er sammen med. Og jeg kan jo sagtens have det på den her måde med dig og så finde mig en kæreste i næste måned og være poly på en helt anden måde med den person.

Romeo Svendsen: Altså, igen, forskellige bånd, forskellige konstellationer.

Sarah Wigh-Fritzen: Men jeg tror vi har valgt at gøre det sådan, fordi vi stadig er ret nye i det at være poly sammen, og at vi stadig har en masse 'det gør ondt i maven'-følelser som vi gerne vil arbejde med, inden vi begynder at åbne os mere. Men vi har. Vi har overvejet, om det kunne være lidt dejligt at finde en tredje part i vores forhold måske ikke som en kæreste titel, men at have en husveninde eller elskerinde som hvor der er nogle følelser indblandet, som vi begge to har en relation til måske. Det har vi også talt om, at den måde kan man jo også gøre det på.

Louise Lindblad: Der findes ikke, der findes jo ikke nogen tal på, hvor mange polyamorøse der er i Danmark. Men ordet polyamori blev først optaget i Den Danske Ordbog i 2004, tror jeg. Det var i 2004, og Foreningen for Polyamori blev først stiftet i 2017. Så man kan godt fristes til at tro, at det er et nyt en ny ting. Men der er jo tråde tilbage i kulturhistorien. Blandt andet det her begreb fri kærlighed. Vil du ikke lige prøve at forklare, hvad der ligger i det begreb, Mette?

Mette Byriel-Thygesen: Fri kærlighed er jo også lidt en tankegang, der bryder med, hvad der egentlig er hersket tidligere og egentlig i det hele taget fænomenet omkring den romantiske kærlighed er jo faktisk også kun omkring 200 år gammel, så det er i virkeligheden ikke noget, vi har dyrket op gennem hele kulturhistorien. Men, men, men, men fri os fra kærligheden er jo faktisk også en måde at man forsøger også med 1950'ernes tankegang at sætte mennesket frit.

Louise Lindblad: 70'erne var på alle måder forandringernes årti, og det handlede først og fremmest om frihed. Frihed fra familiens begrænsende bånd. Og frihed til sex.

Mette Byriel-Thygesen: Man kan sige, det er jo stadig en lille del af befolkningen, men noget af det, vi også ser i 70'erne, er jo netop også den her tankegang med, at flere familier også kan leve sammen. Altså netop i kollektiverne, hvor det jo ikke kun er madplaner og børnepasning, man deler. Det kan også være bollerum eller skiftende partnere. Og på den måde også, at man ligesom begynder at få en bevidsthed om, at det er nok i virkeligheden kulturelt skabt det her med, at vi skal være monogame. Det er jo helt tilbage også været en måde, hvorpå kirken kunne holde mennesker i snor og sørge for, at de blev gode og dydige samfundsborgere, der ikke lavede alt muligt andet andet ved siden af. Så man ser jo generelt, at 1970'erne er en oprørstid, og man ønsker at gøre op med rigtig meget af det, som der egentlig har været hidtil. Og især det, som deres egne forældres generation jo altså har stået for, som har været det her primært meget pæne borgerlige udtryk.

Louise Lindblad: Når vi taler om kærlighed som begreb og parforholdets kulturhistorie, så er det vigtigt at huske, at den romantiske idé om, at der selvfølgelig skal være kærlighed i et ægteskab, faktisk er ret ny. Indtil et stykke ind i 1800-tallet var ægteskabet en fornuftig aftale. Man blev gift af praktiske og økonomiske årsager ikke romantiske, og en af 1970'ernes helt store fortalere for en seksuel revolution, Suzanne Brøgger, mente faktisk, at det var i det øjeblik, at kærligheden kom ind i ægteskabsligningen, at den blev umuliggjort.

Mette Byriel-Thygesen: Og jeg tænker, at med Suzanne Brøggers pointe om det der med, at det faktisk bliver problematisk, at kærligheden kommer ind. Man kan også sige, at måske er en af vores store svagheder også i dag, at vi ligesom også har en forventning om, at vi skal finde alt i en partner, hvor man også kan sige det, som jeg også synes, I afspejler, det er jo også det der med, at der kan jo også være perioder, hvor man er mere seksuel eller mere udadgående eller udfarende, hvor det måske også kan være det her med, at i virkeligheden prøver I jo heller ikke at få alt i én, altså I, synes jeg også, på en måde erkender, at selvfølgelig har I en partner, som I, som I elsker, men at der også kan være gode seksuelle forhold andre steder. Eller det lyder som om I kan tage på dates med andre, gå ud og drikke kaffe med andre og måske i virkeligheden også når vi snakker vi om skilsmisseraten. Altså det her med at tro, at du skal finde en du har sindsygt meget til fælles med, som du dermed til evig tid vil have et godt, godt og velfungerende sexliv med, som også skal være den der er kommende forældre til din til til dine børn, som også skal deles ligeligt om husarbejdet.

Louise Lindblad: Altså meget at forvente, ikke?

Mette Byriel-Thygesen: I en partner, tænker jeg?

Sarah Wigh-Fritzen: Ja, jeg troede da jeg troede det var en af grundene til, at jeg sprang ud, da jeg sprang ud for 5 år siden. Det var det her med, at jeg. Jeg kan ikke finde det hele i én partner. Jeg troede faktisk det var derfor, og så fik jeg Romeo som kæreste, og nu har vi været sammen i to år, så det er ikke helt nyforelskede, der taler her. Men jeg har aldrig nogensinde mødt en partner, der mætter mig så meget om Romeo, og han har det hele. Det hele. Og der begyndte jeg at tænke: 'Nå, så må jeg jo bare være poly, fordi det er en ganske naturlig del af at være mig, og ikke fordi jeg behøver et eller andet, jeg ikke kan få.' Det kan jo sagtens være, at der er polyer, der er poly grund af det. Det er bare ikke hvorfor jeg er det.

Mette Byriel-Thygesen: Nej, men er der noget? Måske er der noget, I tænker, der tyder på, at jeres generation måske er klar til på en eller anden måde at tage den arv videre? Altså er der noget i jeres generation, der måske også gør, at I vil være mindre låst fast til de her normer? Altså er der ligesom også en brydningstid på vej, hvad der gælder normen og synet på parforholdet?

Romeo Svendsen: Det er der jo helt sikkert. Altså fordi vi ligesom vi lever i en zapper-kultur. Vi kommer til. Vi springer frem fra de forskellige subkulturer. Vi bliver mødt af en masse forskellige inputs, og der lige pludselig en masse nye muligheder og sådan nogle ting. Og jeg tror, at den nye åbne verden gør, at folk også begynder at tænke mere åbent på den måde, så man ser flere og flere kærester, der er i normale parforhold, men så er de seksuelt åbne. Så må de have sex med andre. Men de er kun kærester med hinanden og sådan nogle ting. Så jeg synes, jeg ser meget mere åbne forhold og mange flere forhold, hvor de parrene imellem taler mere åbent med hinanden om, hvad man gerne vil med sit forhold, og hvad man har lyst til seksuelt eller følelsesmæssigt og sådan nogle ting. Og det tror jeg. Det er lige præcis det, der skal til. At vi bare bliver mere og mere ærlige over for hinanden.

Sarah Wigh-Fritzen: Det var også en af grundene til, at vi rigtig gerne ville have det her interview, det var netop det her med, at jo mere vi kan sprede budskabet om, at der findes andre måder at have parforhold på, jo bedre er det.

Louise Lindblad: Jeg har ikke glemt, at der sidder folk omkring os. Jeg har sendt budskabet videre til min egen venindegruppe.

Louises Veninde 1: Hvad? Jeg kan sgu ikke engang finde en kæreste. Hvordan kan man finde to kærester? Det forstår jeg slet ikke.

Louises veninde 2: Når man har en kæreste, så tiltrækker man jo andre kærester.

Louises Veninde 1: Jamen. Hvordan har du energien til det? Skal du ud og spiser brunch fire gange om ugen? Altså, sådan er det jo hele tiden du skal have en kæreste. Ja, det er jo helt sindssygt.

Louises veninde 2: Jamen, det er da rigtigt. Altså Følelsesmæssigt, fordi det kan jo godt være at knalde, det kan man jo altid. Men altså en følelsesmæssig relation.

Louise Lindblad: Når man også har et arbejde ved siden af. Altså, det tager jo sindssygt lang tid at pleje den slags.

Louises veninde 2: En ting er, at man siger ja til at få al kærlighed fra én eller anden, men man skal også give den anden vej. Det er jo hårdt arbejde at skulle give til to. Sætte sig ind i deres liv og spørge ind til deres dag og alt muligt. Tænk at gøre det med fire personer. Hold dem ved lige?

Louise Lindblad: Og så er der altså også hele jalousiaspektet. Altså, jeg kunne måske godt forestille mig... Det ville jeg aldrig gøre mod min kæreste... Men jeg kunne godt forestille mig at have sex med en anden. Men jeg ville være rigtig, rigtig... Jeg har meget svært ved at forestille mig ham have sex med hinanden. Det ville være rigtig, rigtig ked af, at han skulle have, så, og det går begge veje.

Louises Veninde 1: Tænk hvis han skulle have sex, og han ville kigge hende dybt ind i øjnene og sige: Jeg elsker dig.

Louise Lindblad: Jeg tror, jeg ville blive ødelagt.

Louises veninde 2: Jeg ville ønske at Kasper han var jomfru da han mødte mig. Ja, 100% ja. Altså jeg kan slet ikke forstå. Jeg kan slet ikke klare tanken om at han har været sammen med andre. På et tidspunkt gik vi nede ved Silvan en eller anden søndag i joggingtøj eller mig i joggingtøj og cykelhjelm på og sådan noget, som jeg selvfølgelig ikke tog af inde Silvan, fordi jeg er 28 år gammel og pensionist. Og så møder vi bare en eller anden Kasper, han har knaldet med på et tidspunkt, og det var bare det mest... Det var det mest forfærdelige... Det var ligesom at få en kniv i hjertet. Hun kunne lige så godt have løbet hen mod mig i åbent angreb og stukket kniven i brystet på mig. Bare det at hun sagde hej til ham og han sagde hej til hende, og det var cool. Han var helt cool. Han var bare sådan. Er det bare noget med at være sådan? Nå okay, fuck mig.

Louises Veninde 1: Vi lyder jo også meget konservative.

Louise Lindblad: Ja, det gør vi virkelig.

Louises Veninde 1: Det lyder jo meget mere [?]

Louise Lindblad: Faktisk mere end vi plejer at gøre. Hvorfor er vi... Hvorfor taler vi sådan her?

Louises Veninde 1: Hvorfor er vi det?

Louise Lindblad: Jeg ved ikke, hvorfor er vi sådan lukket?

Louises Veninde 1: Vi er blevet født.. Vi er blevet født efter de glade 60'ere og 70'ere og inden woke 00'ere 10'ere. Det vil sige, vi blev født lige midt i mellem og blev skide konservative parforholdsnogen.

Louise Lindblad: Ja, det er mærkeligt.

Louises veninde 2: Når jeg tænker over det, er der ikke er nogen i min omgangskreds, som har et åbent forhold, eller jeg kunne forestille mig at få det.

Louises Veninde 1: Ja, nej.

Louises veninde 2: Nej! Jeg var da i chok, da jeg mødte det med mine egne øjne. Jeg vidste ikke, at det fandtes, før jeg så det.

Louises Veninde 1: Sindssygt mærkeligt.

Romeo Svendsen: Det der er fedt for mig i mit forhold med Sarah er, at jeg lige præcis som hun siger, bliver mættet så meget, hende og jeg går ikke og har behov for andet. Jeg går ikke og har behov for noget som helst, men lad os sige, at jeg er en af mine kammerater i byen, og der kommer en sød pige, hun gerne vil danse med mig. Så skal jeg ikke stå, som jeg gjorde dengang, som monogam. Så jeg vil egentlig gerne danse med dig, men det kan jeg altså ikke. Og jeg står og føler mig forkert indeni, fordi jeg gerne vil, og så kan jeg, og så skal jeg ikke skamme mig over det. Så kan jeg hygge mig og ha en god aften og give hende god aften og gå hjem med et smil på læben og så ligge mig til at sove hos min kæreste, hvis det er det det ender med, ikke.

Sarah Wigh-Fritzen: Eller sende mig en besked. 'Jeg kommer ikke lige hjem i aften'.

Romeo Svendsen: Jaja, eller sende en besked og sige at jeg bliver ude, ikke.

Louise Lindblad: Og er der... Når du får sådan en besked. Jeg kommer ikke hjem i aften. Jeg ville simpelthen, 'årh, jeg ville have så svært ved det'.

Sarah Wigh-Fritzen: Jeg har det enormt svært. Jeg går i panik. Jeg ringer til min bedste veninde og er helt ude af den. Og så er der andre gange, hvor jeg har det okay, fint med det. Men, men, men jeg øver mig. Det handler om. Handler om at eksponere sig selv. Fordi det gør ondt og... Men jeg bliver nødt til at tænke, han er super glad. Jeg har ikke lyst til at bestemme over min partner, og jeg vil også selv gerne have min frihed, så jeg ser ikke nogen udvej andet end bare at lære at acceptere det.

Romeo Svendsen: Og jeg har det på samme måde. Altså, det kan der gøre lige så ondt i maven. Åh, åh nej. Hvad er han nu for en stud? Eller man har alle de her katastrofetanker. Men i sidste ende, så må man jo bare tænke tilbage præcis som Sarah hun sagde sådan, jamen, jeg ønsker, at hun er glad og har det godt, så jeg håber bare, at han behandler hende pænt, eller hun behandler hende pænt. Eller? Jeg håber hun kommer hjem i morgen og smiler frem for at være trist, så hun kan få en krammer. Jeg har savnet hende og håber hun havde en god aften, ikke?

Sarah Wigh-Fritzen: Ja, jeg har ligget nede på mine grædende knæ og bare sagt til mig selv: Jeg vil ikke være poly mere. Jeg kan ikke mere og sagt det til Romeo. Jeg kan ikke mere, 'jeg bliver nødt til at være monogam nu'. Og så går der 10 minutter og så griner jeg mig selv op i ansigtet, fordi det er jeg bare ikke. Det er en kæmpe løgn. Jeg er ikke monogam. Og det er Romeo jo heller ikke.

Louise Lindblad: Men er polyamori, et åbent forhold, tror i det er for alle? Synes I det... Synes I det er naivt, at jeg stadig drømmer om at leve i tosamhed med min kæreste og resten af mit liv, og at der ikke er nogen andre, der skal være indblandet i det?

Romeo Svendsen: På ingen måde. Jeg synes, at monogami er super smukt for de mennesker, der ønsker at leve monogamt, fordi jeg ser lige så meget hellighed over det her med at sige til sin partner, men min måde at elske dig på, den måde jeg gerne vil vise dig det, det ved jeg kun at være din seksuelt og følelsesmæssigt. Det er sådan, jeg gerne vil vise min kærlighed overfor dig. Og det synes jeg er super smukt, fordi det er der et kæmpestort offer på en eller anden måde at frasige sig al kærlighed i verden. Fordi man vil vise den person, hvor meget de betyder for en. Det synes jeg er super smukt, at folk vælger at gøre det på den måde. Jeg ville ikke personligt selv kunne gøre det, men jeg har kæmpe stor respekt for folk, der er i monogame forhold og er lykkelige i det.

Sarah Wigh-Fritzen: Det er ikke lutter lagkage at have et polyamorøst forhold. Det er rigtig hårdt, og det kræver rigtig god kommunikation, og det kræver rigtig hårdt arbejde med sig selv og sin egen jalousi. Fordi det er altså en fordom, at polyamorøse ikke er jaloux. Det er vi. Mange af os er... Jeg er i hvert fald... Jeg er jeg jeg kan godt blive jaloux.

Romeo Svendsen: Det kan jeg også godt. Men der synes jeg, vi er rigtig gode til bare at fortælle det til hinanden. 'Jeg kan godt mærke, at det her det gav lige et jag i maven på mig. Kan vi tale lidt om det?' Og så er vi bare åbne omkring de følelser, vi har og er bevidste om, at de er vores jalousi. Det er ikke det. Vi skal ikke projicere de negative følelser over på vores partner. Og nu gjorde du det her, og så er det din skyld, at jeg har det sådan. Nej, det er faktisk mig, der er skyld i, at jeg har de følelser indeni lige nu, og det vil jeg gerne tale om. Og det skal man bare have lov til, fordi det er okay at føle sig jaloux, og man er ikke forkert af den grund.

Louise Lindblad: Hvad kan vi bruge vores kulturhistorie til? Hvad kan vi lære af den?

Mette Byriel-Thygesen: Jeg synes i hvert fald, det er jo interessant at se, hvad der på en eller måde også er sket med parforholdet. Man kan jo også tale om op gennem 1800-tallet, at vi jo stadig ser, at langt de fleste relationer indgås, som vi var inde på. Altså af praktisk karakter. Der kan være noget økonomi. Der kan være familier, der gerne vil forbinde nogle relationer eller alliancer. Så i virkeligheden så synes jeg, at man begynder at se nogle af de brydninger, som så småt startede i slutningen af 60'erne og 70'erne. At det måske også var et projekt, der lidt blev sat på på hold. Op gennem 80'erne og 90'erne, dels 00'erne og der faktisk er begyndt at blive videreført nogle af de tanker, som vi egentlig så. Og jeg tænker også det her med, at på rigtig mange måder blev kærligheden jo ikke sat fri i 70'erne? Hvis vi skal kigge på det rent historisk, altså der var helt klart et et ønske om det fra nogen side, og der var måske en formodning om at det kunne lade sig gøre, men at vi nok stadigvæk også ovenpå den her snak har set at der stadigvæk er en samfundsnorm og en opfattelse af at det er parforholdet mellem mand og kvinde, der på en eller anden måde er normalen, og er det gængse ja.

Louise Lindblad: Så grundstenene blev lagt i 70'erne. Men vi skal til at bygge ovenpå nu, på en eller anden måde?

Mette Byriel-Thygesen: Ja, og i virkeligheden synes jeg jo også, at jeres historie og fortælling jo egentlig også er med til at bekræfte, at der jo er langt flere måder at leve på end end det monogame heteroseksuelle forhold. Og netop som vi har snakket åbenheden omkring det, at det jo også kan være med til netop at sige, at jo flere der gør det, vil jo også være med til at opbryde de her normer. For hvordan er det så, at vi lever?

Louise Lindblad: Sexhundredtallet er produceret af Nationalmuseet for Radio Loud. Jeg hedder Louise Lindblad.

[Vores Tid – Nationalmuseets Mediehus](#)

[Sexhundredtallet S1E4: Kærlighedskontrakten](#)

Produceret af Louise Lindblad for Vores Tid og Radio Loud